

ШОДЕРЛО ДЪО ЛАКЛО
Опасни връзки

ВЕЧЕН И СКАНДАЛЕН РОМАН
за борбата между
морала и покварата

Анотроф

ШОДЕРЛО ДЪО ЛАКЛО

Опасни връзки

или писма, събрани
от определен кръг частни лица
и публикувани за поука на други
от Ш. дъо Л.

Choderlos de Laclos
Les Liaisons dangereuses

Шодерло дьо Лакло
Опасни връзки

© Пенка Пройкиова, преводач,
1975, 1982, 1992, 2001, 2012, 2016

© Анна Георгиева-Андра, дизайн на корицата, 2016

© *Алто* – запазена марка
на „Алто комуникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2016

ISBN 978-954-2962-43-4

ШОДЕРЛО ДЪО ЛАКЛО

Опасни връзки

или писма, събрани
от определен кръг частни лица
и публикувани за поука на други,
от Ш. дьо Л.

Анотроф

София, 2016

ПЪРВА ЧАСТ

ПИСМО I

Сесил Воланж до Софи Карне в Манастира на урсулинките...

Както виждаш, скъпа приятелко, държа на думата си и бонетата и помпоните не ми отнемат всичките часове; винаги ми остава време и за тебе. Тук за един ден видях много повече празнични облекла, отколкото през четирите години в манастира; и смятам, че още при първото си посещение високомерната Танвил*, която аз на всяка цена ще поканя на гости, ще изпита много по-голямо огорчение, отколкото тя си въобразяваше, че ще ни причини всеки път, когато идваше да ни види in fioschi**. Мама иска мнението ми по най-различни въпроси; сега не се държи с мен както по-рано като с ученичка. Имам лична камериерка, спалня и работна стая; пиша ти на много красиво бюро, чийто ключ ми дадох и в което мога да си заключвам каквото искам. Мама ми каза, че ще я виждам всеки ден, когато става; косата ми трябва да бъде подредена само за вечеря, защото винаги ще бъдем сами и тя всеки ден ще ми казва в колко часа да отивам при нея следобед. Останалото време е на мое разположение, имам си арфата, рисунките и книгите както в манастира, с тази разлика, че сестра Перпетю я няма, за да ми се кара, и ако искам, мога да не правя нищо; но понеже моята Софи не е тук, за да си бърбим и да се смеем, предпочитам да се занимавам с нещо.

Още няма пет часа; трябва да отида при мама в седем.

---

* Пансионерка в същия манастир.

** In fioschi (ит.) – официално облечена.

Ето с колко много време разполагам; ех, да имах какво да ти разказвам! Но с мен още не са приказвали за нищо; и ако не са приготовленията, които виждам, че се правят, и многобройните шивачки, които идват за мен, щях да си помисля, че нямат никакво намерение да ме омъжат и това са били само празни приказки на нашата добра Жозефин*. И все пак нали мама толкова често ми е повтаряла, че благородната госпожица трябва да остане в манастира, докато се омъжи. Тъй че, щом ме прибра вкъщи, Жозефин сигурно има право.

Току-що пред вратата спря карета и мама ме извика да отида веднага при нея. Дали не е той? Не съм облечена, ръката ми трепери, сърцето ми бие. Запитах камериерката знае ли кой е при майка ми. „Ами господин К.“ – отговори ми тя и се засмя. О, мисля, че е той, скоро ще се върна и ще ти кажа как е минало всичко. Нека да знаеш неговото име. Не бива да карам да ме чакат. Движдане само за минутка.

Колко много ще се смееш на твоята клета Сесил! О, как ме е срам! Но и ти щеше да се хванеш като мен. Като отидох при мама, видях един господин в черно, прав до нея. Поздравих го колкото може по-изискано и заставах на мястото си, без да мога да промълвя нито дума. Можеш да си представиш как го разглеждах! „Госпожо – каза той на майка ми, като ме поздрави, – каква прелестна благородна дъщеря имате; сега още повече оценявам вашата любезност.“ Така се разтреперих при тези недвусмислени думи, че едва се задържах на краката си; добрах се до едно кресло и седнах, почервеняла като мак и страшно смутена. Още неседнала, и мъжът застава на колене пред мен. Тогава твоята бедна Сесил съвсем загуби ума и дума. Както каза мама, гледала съм като подплашена. Скочих и изпищях пронизително... Чакай да ти кажа как, точно като онзи ден, по време на страшната буря. Мама

---

* Вратарката на манастира.

избухна в смях и ми каза: „Е, какво става с вас? Седнете и подайте крака си на господина“. Представяш ли си, скъпа приятелко, господинът беше обуцар. Не мога да ти опиша какво ми стана, потънах в земята от срам. За щастие, в стаята беше само мама. Мисля, че когато се омъжа, никога няма да използвам услугите на този обуцар.

Съгласи се, че не сме се научили кой знае колко да се оправяме сред хората! Довиждане. Вече е почти шест часът и моята камериерка казва, че трябва да се обличам. Довиждане, скъпа Софи, обичам те, като че ли съм още в манастира.

П. П. Не знам по кого да ти изпратя писмото; затова ще почакам да дойде Жозефин.

Париж, 3 август 17...

ПИСМО II

Маркиза Дьо Мертъой до виконт Дьо Валмон в замъка...

Върнете се, драги виконте, върнете се! Какво правите, какво може да правите при старата си леля, която и тъй ви е завещала цялото си състояние? Тръгнете веднага; вие сте ми необходим. Хрумна ми блестяща идея, на вас искам да поверя изпълнението. Тези няколко думи, смятам, са достатъчни; и удостоен с високата чест да избира именно вас, вие би трябвало да дойдете колкото може по-бързо и да получите на колене заповедите ми. Но вие злоупотребявате с добрината ми дори сега, когато вече нямате нужда от нея; за ваше щастие, в редуването на непрекъснат яд и безкрайна снизходителност към вас побеждава винаги моята доброта. И тъй, искам да ви осведомя за плановете си, но закълнете ми се като

предан кавалер, че няма да се впускате в никакви други похождения, докато не завършите докрай това, което ще ви предложи; то е достойно за истински герой. Ще услужите и на любовта, и на отмъщението; и ще напишете още една хитрина* в мемоарите си; да, във вашите мемоари, защото аз искам те да бъдат отпечатани един ден и дори съм готова сама да ги напиша. Но да оставим това и да се върнем на моята идея.

Госпожа Дьо Воланж жени дъщеря си; това е още тайна, но вчера тя ме посвети в нея. И кого, мислите, си е избрала за зет? Граф Дьо Жеркур! Кой би могъл да предвиди, че ще стана братовчедка на Жеркур! Направо съм бясна от това! Е, какво, още ли не разбирате? Ох, бавноподвижен ум! Нима сте му простили вече историята с интендантшата? А аз, чудовище такова, няма ли за какво да се оплаквам от него?...** Но... мина ми вече и надеждата за отмъщение разведрява душата ми.

И на вас, както и на мен, Жеркур е досаждал сто пъти с приказките си за значението, което отдава на избора на бъдещата си жена, и с тъпата си самонадеяност, че може да избегне неизбежната съдба. Знаете неговото смешно предубеждение за манастирското възпитание и още по-смешния му предрасъдък за скромността на блондинките. Наистина, обзалагам се, че въпреки шестдесетте хиляди ливри рента на малката Воланж той никога не би се решил на този брак, ако тя беше черноока или не беше възпитана в манастир. Да му докажем, че е

---

* Думите „хитрец“ и „хитрина“, които в доброто общество, за щастие, вече не се употребяват, бяха много на мода по времето, когато са писани тези писма.

** За да бъдат разбрани тези редове, необходимо е да се има предвид, че граф Дьо Жеркур изоставя маркиза Дьо Мертъой заради интендантшата Дьо..., която заради него жертва виконт Дьо Валмон; точно тогава маркизата и виконтът се свързват. Тъй като тази история е станала много по-рано от събитията, описани в публикуваните писма, сметнахме, че можем да не поместваме писмата, свързани с нея.

глупак, понеже, тъй или иначе, все ще излезе глупак някой ден; не това ме смущава, но би било забавно, ако започне оттат. Как ще се посмеем на другия ден, като чуем хвалбите му! Защото той непременно ще се похвали. А след като вие веднъж просветите това момиченце, трябва никак да не ни провърви, ако Жеркур не стане като всеки друг за посмешище в цял Париж.

Впрочем героинята на този нов роман заслужава всичките ви старания. Тя е наистина хубава, едва петнадесетгодишна – същинска розова пъпка! Вярно, че е малко по-несръчна от позволеното и никак не е възвишена, но вие, мъжете, пет пари не давате за това. Пък и чезнещият поглед всъщност обещава много. Добавете моята препоръка и остава само да ми благодарите и да ми се подчините.

Ще получите това писмо утре сутринта. Искам да ви видя у дома утре в седем часа вечерта. До осем няма да приемам гости, дори и властващия кавалер: такова голямо дело не е лъжица за неговата уста. Както виждате, любовта не ме заслепява. В осем часа ще ви върна свободата и вие ще дойдете в десет на вечеря с чаровното създание, тъй като съм поканила у дома майката и дъщерята. Довиждане, вече мина обяд, след малко ме чака друго, няма да ми е до вас.

Париж, 4 август 17...

ПИСМО III

Сесил Воланж до Софи Карне

Още нищо не знам, скъпа приятелко. Вчера мама беше поканила много гости на вечеря. Въпреки че ми беше много интересно да наблюдавам всички и по-специално мъжете, ужасно се отегчих. И мъжете, и жените ме разглеж-

даха, а после си шушукаха; виждах, че говорят за мен, и се изчервявах: не можех да се въздържа. А така ми се искаше да мога, защото забелязах, че другите жени не се изчервяват, когато ги гледат. Или може би не им личи под пудрата, защото е много мъчно да не поруменееш, когато някой мъж те гледа втренчено.

Най-много се притеснявах, защото не знаех какво мислят за мен. Стори ми се, че два-три пъти долових думата „хубава“, но съвсем ясно чух и думата „несръчна“. И сигурно е истина, защото жената, която го каза, е роднина и приятелка на майка ми и дори като че ли веднага ѝ станах симпатична. Тя единствена се обърна с няколко думи към мен тази вечер. Утре ще вечеряме у нея.

Също така след вечерята чух как един мъж каза – и сигурна съм, че говореше за мен: „Да оставим плода да узрее, през зимата ще видим“. Може би беше мъжът, за когото ще трябва да се омъжа, и то чак след четири месеца! Толкова ми се иска да знам истината!

Ето я и Жозефин; каза ми, че бърза. Но на мен ми се иска да ти разкажа за една моя „несръчност“. О, мисля, че онази дама наистина има право.

След вечерята започнаха да играят карти. Аз седнах до мама и не знам как, заспала съм почти веднага. Разбуди ме силен смях. Не знам дали на мен се смееха, но мисля, че беше на мен. Мама ми позволи да се оттегля; много се зарадвах. Представи си, беше минало вече единадесет часа. Довиждане, скъпа Софи, обичай както винаги своята Сесил. Вярвай ми, обществото съвсем не е така забавно, както си го представяхме.

Париж, 4 август 17...

ПИСМО IV

Виконт Дьо Валмон до маркиза Дьо Мертъой в Париж

Вашиите заповеди са чаровни; начинът, по който ги давате – още по-приятен; покрай вас човек може да обикне деспотизма. Не за първи път, както ви е известно, съжалявам, че не съм вече ваш роб. И колкото и голямо „чудовище“ да съм, както казвате вие, винаги си спомням с удоволствие времето, когато ме удостояхахте с най-нежни имена. Често дори ми се иска да ги заслужи отново и заедно с вас да дам на света пример за постоянство. Но нас ни зоват много по-големи цели; да побеждаваме – това е нашата съдба и ние сме длъжни да ѝ се подчиним. Може би в края на жизнените си подвизи пак ще се срещнем, защото, без да искам да ви обидя, моя най-прелестна маркизо, вие не ми отстъпвате по нищо; и откакто, разделяйки се заради щастието на света, ние проповядваме всеки поотделно нашата вяра, струва ми се, че като мисионер в любовта вие създадохте много повече последователи, отколкото аз. Известни ми са вашият жар и вашето пламенно увлечение и ако богът на любовта реши да ни преценява според деянията ни, вие един ден ще бъдете закрилница на някой голям град, докато вашият приятел ще бъде най-много селски праведник. Този език ви изненадва, нали? Но от една седмица аз чувам и говоря само на такъв език и за да се усъвършенствам в него, съм принуден дори да не ви се подчиня.

Не се сърдете, изслушайте ме. Пазителко на всички тайни на моето сърце, ще ви доверя най-великия план, замислян някога от мен. Какво ми предлагате вие? Да съблазня една девойка, която още нищо не е видяла и нищо не знае, която, така да се каже, ще ми се отдаде съвсем беззащитна и при първото ми ухажване ще изпадне в захлас; която ще се увлече много по-бързо от любопит-

ство, отколкото от любов. Всеки мъж може да се справи като мен. Не така обаче стоят нещата с моя нов план. Неговият успех ще ми осигури колкото наслада, толкова и слава. Самата любов, която вие венец за мен, се колебае дали да избере миртови, или лаврови листа, или да сплете и едните, и другите, за да увенчае моето тържество. Вие също, моя прелестна приятелко, ще бъдете обзета от благоговейно уважение и ще кажете възторжено: „Ето един мъж, който ми е по сърце!“.

Нали познавате президентшата Дьо Турвел, набожността ѝ, любовта към мъжа ѝ, строгите ѝ принципи. Ето кого нападам аз, ето достоен за мен неприятел, ето целта, към която се стремя.

*И ако опитът не стигне своята цел,
поне ще имам чест да съм го предприел.*

Прието е да се цитират лоши стихове, когато те са от голям поет*.

Вие знаете, че президентът** е в Бургундия, където води някакво голямо дело. (Надявам се, че с мене ще загуби още по-голямо дело.) Неговата безутешна половина трябва да прекара тук целия срок на печалното си вдовство. Черкуване всеки ден, няколко посещения на бедните в общината, молитви сутрин и вечер, самотни разходки, благочестиви беседи с моята стара леля и понякога унила игра на вист трябва да бъдат единствените ѝ развлечения. Аз ѝ подготвям много по-занимателни. Моят добър ангел ме изпрати тук за нейно и мое щастие. А аз, безумецът, съжалявах за двадесет и четирите часа, които пожертвах заради приличието. Какво наказание би било за мен сега да ме принудят да се върна в Париж! За щастие, за играта на вист са необходими четирима

---

* Лафонтен.

** Председател на провинциален парламент.

партньори. И тъй като тук е само местният свещеник, моята безсмъртна леля ме помоли да пожертвам няколко дни за нея. Досещате се, че се съгласих. Не можете да си представите колко ме глези тя след тази моя постъпка и особено какво умиление изпитва, че редовно я придружавам на църковните служби. Тя дори и не подозира на кое божество се моля.

Ето ме от четири дни в плен на буйна страст! Вие знаете колко пламенно пожелавам аз и как бясно преодолявам препятствията, но нямате представа как развихря желанията самотата. В главата ми се върти една-единствена мисъл, за едно и също копнея през деня, едно и също сънувам през нощта. Трябва да притежавам тази жена, за да се избавя от смешната възможност да се влюбя в нея, защото докъде ли не може да ни отведе неудовлетвореното желание? О, сладостно обладание! Призовавам те заради моето щастие и преди всичко за моя покой. Колко сме щастливи, че жените се защитават тъй слабо! Иначе бихме им станали жалки роби. В този миг изпитвам признателност към достъпните жени и това, естествено, ме довежда в краката ви. Падам на колене, за да получа вашата прошка, и свършвам това прекалено дълго писмо. Довиждане, моя прелестна приятелко, моля ви, без злопаметност!

Замъкът... 5 август 17...

ШОДЕРЛЮ ДЪО ЛАКЛО
ОПАСНИ ВРЪЗКИ

Превод *Пенка Пройкиова*
Редактор *Христина Мираз*
Коректор *Грета Петрова*
Дизайн на корицата и предпечат
Анна Георгиева-Андра

Френска. Шесто издание. Формат 60x90/16
Печатни коли 28,75

ISBN 978-954-2962-43-4

Апостроф

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: books@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „АЛИАНС ПРИНТ“

Роман, разкриващ колко красива и коварна може да е всяка жена

Съперничество. Опасни игри. Ревност. Отмъщение. Жестока надпревара в порока и злото между една безскрупулна дама и един безмилостен кавалер.

Маркиза Дьо Мертвоя и развратният ѝ бивш любовник виконт Дьо Валмон съставят коварен план и се предизвикват на рискован облог. По заръка на своята доверена приятелка виконтът трябва да изкуши невинната и непорочна Сесил дьо Воланж, която предстои да се омъжи съвсем скоро. Валмон е готов на още по-голямо предизвикателство – да съблазни и безмерно добродетелната госпожа Дьо Турвел, самото олицетворение на морала. Маркизата също залага своята репутация в тази опасна игра. Има обаче едно правило: никога никой от тях да не се влюбва. Уви, понякога човек установява, че има неща, които са по-силни от него. И тогава опасните връзки се превръщат в безмилостни войни. Приятелите във врагове.

Когато една жена нанася удар в сърцето на друга, тя рядко не улучва най-чувствителното място и раната е неизлечима...

